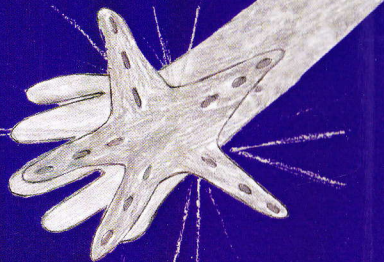
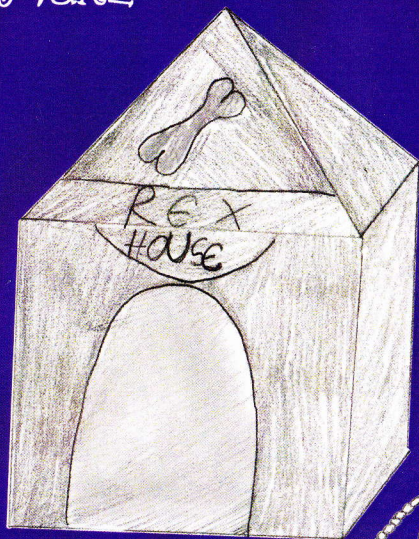
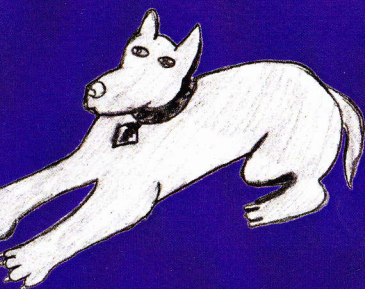

RO

Noaptea Măgică

GABRIELA GEORGETA
TERMURE

Gabriela-Georgeta Țermure

NOAPTEA MAGICĂ

-povești pentru copii-

LETRAS

Scie. Publică.

Cuprins

1. Albinuța	5
2. Motănelul Tomy	15
3. Păpușa fermecată	31
4. Piatra destinului	49
5. Ținutul dispărut	67

Albinuța

Într-o zi de primăvară albinuța Rita se trezi devreme și-și începu zborul obișnuit deasupra pădurii.

De departe, prietenul ei, vântul, îi aduse aromele primăverii, dar asta primea în fiecare zi, doar că acum era altfel. Odată cu ele se auzi și o voce zglobie și veselă. Rita știa că nu are voie să plece departe de casă, fiindcă așa o învățase mama ei, dar curiozitatea de a vedea de unde se aude acea voce minunată o făcuse să uite cuvintele mamei.

De când se născuse se împrietenise cu vântul, pentru că acesta a ajutat-o să înțeleagă misterele lumii. Acum avea nevoie de el și-l strigă:

- Vântule, vântule, unde esti? Vino la mine!
- Ușor, Rita, sunt aici! Mereu sunt lângă tine.
Ce probleme ai?

- De dimineată aud o voce minunată și aș vrea să mă ajuți să ajung la ea. Poți?
- Nu e greu să te duc acolo, dar e periculos. Încă nu ai crescut suficient pentru a te descurca singură. Dar, dacă tu vrei asta, eu sunt alături de tine.

În acel moment, Rita îl luă de mână pe vânt, uitând complet de sfaturile mamei. N-a durat prea mult și ajunse într-un loc de vis, în grădina unui palat. Un curcubeu de culori îi fura ochii. Peste tot erau covoare de flori. Trandafirii roz șopteau, cei albi râdeau, cei galbeni priveau spre soare, iar cei roșii cântau. Era o adevărată simfonie a florilor.

Rita privea amețită în jur, totul era fermecător. Dar de unde venea acea voce minunată? În mijlocul trandafirilor se zăreau câteva bucle aurii.

Ce să fie oare? se întrebă Rita. Curioasă se apropie de ele. Văzuse un chip frumos ca un îngerăș. Avea fața albă, obrații rotunjiori, ochii ca măргеlele, fruntea lată și un păr auriu ce-i cădea pe umeri.

E micuță ca mine! Vreau să-i vorbesc, vreau să fie prietena mea!

Dar oricâte încercări a făcut albinuța, totul era în zadar. În loc să se înțeleagă cu fetița, reușise să o sperie foarte tare. De frică, aceasta își strigase mama:

- Mamă, mamă, e aici o albină care vrea să mă muște!

Mama îi răspunse:

- Aurora, vino în palat! Ai stat destul astăzi în grădină.

Fetița își ascultase mama și asta o făcuse pe Rita să-și amintească de familia ei și să plece spre casă. Era supărată că nu s-a putut înțelege cu fetița, dar aflase cum o cheamă, Aurora. Se hotărî ca a doua zi să se întoarcă.

Făcuse drumul de la casa ei la palat șapte zile la rând, dar pe zi ce trecea supărarea ei era tot mai mare. Își dorea să poată vorbi cu Aurora, să-i spună că vrea să fie prietena ei.

Mama Ritei observă că ceva nu este în regulă cu fetița ei și o întrebă:

- Rita, mamă, de ce ești mereu așa supărată?
- Nu știu, mamă! Nu pot să-ți explic.
- Încearcă, eu sunt aici ca să te ajut.
- Îți spun, dar te rog să nu te superi, fiindcă eu am încălcat cuvântul tău, de a nu mă îndepărta de casă.
- Unde ai fost, Rita?
- La palat am fost.
- Doamne, Rita, e așa de periculos să mergi printre oameni! Ei nu cunosc lumea noastră și, fără să-și dea seama cât suferim, ne rănesc.
- Am cunoscut-o pe Aurora, fetița de la palat. Vreau să fie prietena mea, dar oricât m-am străduit să-i vorbesc, nu mă înțelege.
- Rita!!!
- Vezi, mamă, de ce sunt supărată?

Mama albină privea cu milă spre fetița ei și, știind totuși că trebuie să păstreze secretul până va fi bătrână, se trezi vorbind:

- Pot să te ajut, Rita!
- Cum mamă, cum?
- Nu trebuia să-ți dezvălui secretul meu decât atunci când tu erai mare și aveai albinița ta.
- Spune, te rog, mai repede!
- Acest secret e păstrat de generații întregi. Ca să te poți înțelege cu oamenii trebuie să te învârti de trei ori deasupra capetelor lor și să scuturi acest clopoțel.

Din mâna mamei se zări un clopoțel minuscul de diamant. Rita îl privea speriată, dar știa că acesta e unica ei șansă de a vorbi cu Aurora. Îl luă în palma ei și-și cuprinse gingaș mama. O sărută pe obraz și plecă grăbită spre palat fără să audă ultimele cuvinte ale mamei:

- Ai grijă de el! E singurul, iar dacă îl vei pierde se va risipi pentru totdeauna această vrajă.

Rita ajunse în grădina palatului. Aurora se plimba printre flori și cânta ceva minunat. Imediat, Rita se apropie de fată, zburase deasupra capului și scutură din clopoțel, apoi zise:

- Bună, Aurora! Sunt eu, Rita.

Aurora se uită speriată:

- Cum de te înțeleg? Vrei să-mi faci rău?

- Nu, Aurora, vreau să fii prietena mea. De câteva zile vin în grădina ta și încerc să mă fac auzită, dar abia acum am reușit.

- Bine! Vrei să ne jucăm?

- Da, te rog!